

Instytut Pamięci Narodowej

<https://ipn.gov.pl/pl/historia-z-ipn/232903,Pawel-Popiel-Przemyslaw-Gintrowski-19512012.html>
26.02.2026, 23:59

Paweł Popiel: Przemysław Gintrowski (1951–2012)

Pieśniarz, inżynier, nauczyciel, kompozytor muzyki filmowej. 20 października 2012 r. zmarł Przemysław Gintrowski.

[Kultura Opozycja w PRL Solidarność](#)

21.12

Występ podczas spotkania pracowników Huty Warszawa z Anną Walentynowicz, współzałożycielką Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”, oraz ze Zbigniewem Bujakiem, przewodniczącym NSZZ „Solidarność” Regionu Mazowsze, w hali Huty Warszawa, 31 sierpnia 1981 r. Na scenie, od prawej: Przemysław Gintrowski, Jacek Kaczmarski, Zbigniew Łapiński (za fortepianem). Warszawa, 31 sierpnia 1981 r. (fot. z zasobu AIPN)

Przemysław Gintrowski urodził się 21 grudnia 1951 r. w Stargardzie Szczecińskim. Ukończył VI Liceum Ogólnokształcące im. Tadeusza Reytana w Warszawie, w którym należał do 1. Warszawskiej Drużyny Harcerskiej im. Romualda Traugutta „Czarna Jedyńka” i działał w szkolnym zespole muzycznym „Między niebem a ziemią”. W 1973 r. uzyskał tytuł inżyniera na Wydziale Mechanicznym Energetyki i Lotnictwa Politechniki Warszawskiej.

Zadebiutował w 1976 r. na przeglądzie w warszawskiej Riwierze piosenką „Epitafium dla Sergiusza Jesienina”. Trzy lata później, wspólnie z Jackiem Kaczmarskim i Zbigniewem Łapińskim, przygotował program poetycki „Mury”. Piosenka tytułowa tego programu stała się nieformalnym hymnem „Solidarności” i symbolem walki z reżimem komunistycznym. Kolejnymi programami tria były: „Raj” i „Muzeum”. W 1981 r. na XIX Krajowym Festiwalu Piosenki Polskiej w Opolu Gintrowski otrzymał (wraz z Jackiem Kaczmarskim) II nagrodę za piosenkę „Epitafium dla Włodzimierza Wysockiego”.

Tercet rozpadł się w grudniu tego samego roku. Podczas trasy koncertowej we Francji, Gintrowski i Łapiński zdecydowali się wrócić na krótki czas do Polski, by uporządkować sprawy zawodowe, zaś Kaczmarski pozostał we Francji. Kolejny wniosek paszportowy Przemysława

Gintrowskiego został załatwiony odmownie.

Przemysław Gintrowski komponował muzykę filmową – stworzył ścieżki dźwiękowe do ponad dwudziestu filmów fabularnych i seriali (m.in. do „Zmienników”, „Dorastania”, „Co to konia obchodzi?”, „Pięciu minut przed gwizdkiem”, „Matki Królów”, „Ostatniego promu”, „Weryfikacji”, „Trzech minut. 21:37”).

Kompozytor z drugiego obiegu

Koncertował poza oficjalnymi scenami (m.in. w Muzeum Archidiecezji Warszawskiej), a wykonania studyjne jego piosenek, nagrywane nieoficjalnie (w trakcie realizacji nagrań muzyki do filmu „Matka Królów” nielegalnie nagrał w studiu państwowej telewizji płytę „Pamiętki”, później w podobny sposób utrwalony został program „Raport z oblężonego miasta”), wydawane były w drugim obiegu. Życie codzienne artysta całkowicie podporządkował działalności podziemnej: gotowy był do prowadzenia koncertów organizowanych ze względów bezpieczeństwa jedynie z kilkugodzinnym wyprzedzeniem.

W latach 80. nawiązał także współpracę z Krystyną Jandą, przygotowując autorski spektakl „Kamienie”, opowiadający nieznane lub inaczej odczytane losy znanych historycznych postaci. Spektakl w planowanej formie nigdy nie został wystawiony, jednak aktorka zdobyła nagrodę na festiwalu w Opolu za wykonanie jednej z pochodzących zeń piosenek. Po 1989 roku Gintrowski podjął ponowną próbę jego realizacji, tym razem z Joanną Trzepiecińską. Ostatecznie „Kamienie” w okrojonej wersji (dotyczącej wyłącznie męskich bohaterów) zrealizował samodzielnie jako koncert.

[Czytaj artykuł Pawła Popiela *Przemysław Gintrowski \(1951-2012\)* na portalu przystanekhistoria.pl](#)

[Poprzedni Strona](#)

[Następny Strona](#)

Kultura, Opozycja w PRL, Solidarność

Biografie